

Úspěch skladby Dej mi víc své lásky dal Olympicu křídla

Pavel Chrastina byl jednou z klíčových postav českého big beatu šedesátých let. Jeho hlavní textařská kariéra trvala pouhé čtyři roky a přinesla jen kolem třiceti písniček, ale česká scéna z nich žije víc než padesát let. Želva, Svatojánský happening, Línej skaut, Snad jsem to zavinil já, Pták Rosomák, to jsou písně, které skoro zlidověly. Některou z nich určitě uslyšíte v každé hospodě, kde se hraje na kytaru.

TEXT: JOSEF VLČEK, FOTO: MICHAL KUBALA

V prvním ročníku na gymplu jsme se skoro celá třída stali členy fanklubu The Matadors. Nevynechali jsme ani jediný jejich koncert v pražských klubech Sluníčko a Olympik. Byla to doba různých Beatových pohárů a jiných soutěží. Našimi největšími nepřáteli byli The Rebels, George and Beatovens a Juventus s Karlem Černochem, neboť právě tyhle kapely občas Matadors v hlasování o vítěznou skupinu večera porážely. Jen jediná kapela ani nám, ani fanouškům jiných kapel nevadila. Olympie! Pánové, kteří milovali hudbu, obdivovali jejich hlavní postavu, Petra Jandu. A všechny spolužačky šlely po baskytaristovi kapely Pavlu Chrastinovi. Dost jsme na něj žárlili, ale přesto převládala úcta. Psal přece s Petrem Jandou úžasné písničky.

Pražáku Chrastinovi bylo v té době šestadvacet a měl za sebou na svou dobu poměrně bohatou muzikantskou dráhu. Prošel rock'n'rollovým

podzemím přelomu padesátých a šedesátých let a v roce 1963 zakotvil ve skupině Olympic. Přesněji řečeno, byl jedním z jejich zakladatelů. Jako muzikant je podepsán pod řadou skladeb, v nichž působil Olympic ještě jako doprovodná kapela. Pro Karla Gotta hrál na basu v písni Adresát neznámý, s Yvonne Přenosilovou natočil Měsíc a s mladičkým Pavlem Švábem Hvězdu na vrbě.

Doba se rychle měnila. Olympic se brzy změnil z doprovodného bandu na normální kapelu a ambice pětičlenné kapely rostly. Přejaté skladby už nestačily, Olympic chtěl hrát své vlastní písně. Samozřejmě v hotentotské angličtině. Kdo tehdy v Československu uměl líp anglicky?

Základní píseň českého rocku Dej mi víc své lásky napsal Chrastina na chatě spolu s Petrem Jandou. Bylo to někdy v roce 1965. Chtěli vytvořit píseň, co se jmenovala My Baby Give Me More

Of Your Love – víc než název a slogan v jednom neměli. Chrastina vzpomínal, že písničku chtěli na chatě dodělat, ale nějak zvlášť se jim to nedařilo. Janda po nějaké chvíli odpadl a jeho kamarád se chopil pera: „Dopil jsem dvojku, udělal si kafe a začal úplně znova. Co jsem v té chvíli doopravdy měl, byl stále jen ten prostinký refrén, u kterého se ukázalo, že nejlépe bude naši svahilskou angličtinu pěkně otrocky přeložit zase zpátky do češtiny. Teď jen dopsat maličkost, která se jmenovala tři sloky textu. Ani nevím, kolik mohlo být, když jsem to měl najednou před sebou. Určitě bylo hluboko po půlnoci.“

Ohlas Dej mi víc své lásky byl neuvěřitelný. Dodnes si pamatuji, jak ji v klubu Sluníčko v dnes už neexistujícím Dětském domě museli opakovat. A to bylo už hezkých pár měsíců po tom, co ji premiérovali!

Úspěch první české skladby jako kdyby dal Olympicu křídla. Janda s Chrastinou

Pavel Chrastina při předání ceny ke 100. výročí OSA

ze sebe začali sypat jednu skladbu za druhou. A to se ještě v kapele objevil druhý textař, František Ringo Čech, který také brzy přispěl se svou troškou do mlýna!

V čem byl úspěch Chrastinových textů? Nepochybně v přirozeném jazyku tehdejší mladé generace a v humoru. Chrastina ve své vzpomínkové knize Olympic chvíli po ránu dokonce jmenoval autory, kteří ho nejvíc ovlivnili – Voskovce & Wericha a Zdeňka Jirotku. „Pro inspiraci jsme nechodili daleko,“ dodával. „Hodně písni jsme adresovali našim tehdejší dívkám či přítelkyním. Některé texty jsou popisem příhod, které se skutečně staly.“

Někdy byla píseň naprosto srozumitelná. Taková byla třeba balada Snad jsem to zavinil já, pojednávající o Jandově rozchodu s jeho tehdejší přítelkyní. Jindy bylo složitější dešifrovat, o čem vlastně píseň je. Klasickým příkladem může být pověstný hit Pták Rosomák. Existuje řada teorií, co vlastně pojem „pták Rosomák“ znamená, ale analýza textu hovoří jednoznačně. Je o dívce, již se říkalo z nějakého

„Muzikou jsem stejně postižen doted, zatímco filmařinu, kvůli níž jsem odešel, dělám spíš už jenom sporadicky. Čili na svůj odchod z Olympicu nevzpomínám moc rád.“

Pavel Chrastina

už neznámého důvodu Rosomák. Chrastinovi v noci před domem ukradla klíče a nechtěla ho pustit dovnitř. Připomínám,

že v tehdejší slangu slovo pták znamenalo někoho hodně vykutáleného.

V roce 1969 rezignoval Pavel Chrastina na muziku. Jako spousta jiných zpěváků a muzikantů se zhlédl ve filmu a přihlásil se na FAMU. Školu dokončil v roce 1974, stal se zaměstnancem Krátkého filmu a poněkud nepoddajným režisérem filmových dokumentů. Frustrován normalizačními poměry odešel v roce 1980 do Austrálie a věnoval se tam celých deset let animovanému filmu. V roce 1990 se pokusil uchytit ve Spojených státech.

Po návratu do Čech v roce 1993 se dokonce vrátil k baskytaři a překvapivě i k textařské práci a napsal pro Olympic několik dalších písniček. Problém byl ale v tom, že zpětrhané vazby s domácí kulturou se už nedokázaly aktualizovat a nastartovat novou kariéru. V posledních letech života psal zajímavé a často citované politické komentáře a glosy do Neviditelného psa.

Pavel Chrastina zemřel 28. prosince 2021 poté, co se zranil při pádu na schodech v metru, na zápal plic. Bylo mu 81 let. ☞